

Ivan Wernisch

Egyszer

[JEDNOU]

Egyszer,
Valaha,
Egy emlékből
Esik,
A párkányról
Lemossa
A madárpiszkot

A diófa ágai
Az ablaküveget
Karcogtatják,

Mindaz már
Régmúlt

Még egyszer

[A JEDNOU]

Egyszer,
Mikor még akkora telek voltak,
Valaki másnak a kabátjában
Megtaláltam
A saját pipámat,
A saját dohányom,
A kulcsom,
Jó érzés volt
Hirtelen annyi mindennel
Rendelkezni,
Tovább kutattam,
És találtam

Házat,
Szerelmet,
Reményt

Egyszer egy szaharai napon

[JEDNOHO SAHARSKÉHO DNE]

Bőrönddel lépett a kocsmába,
 Lecsapta a padlóra,
 Még a falióra is belezörrent,
 A szerkezet a *Csau, csau, bambinót* kezdte játszani,
 Itt vannak a cuccaid, mondta

Abban a szent pillanatban elmúlt a szomjúságom,
 Kitántorogtam a kocsmából,
 De már csak azt láttam,
 Szerelmem hogyan tűnik el a palotája kapujában

Belerúgtam egy utcakőbe,
 Előttem épp alakzatba fejlődött nyolc fúvós,
 Mögöttem máhás állatok munícióval, eleséggel és vizespalackokkal megrakva,
 Nagyjából mindegy is volt, merre indulok

Akkor este

[TOHO VEČERA]

Akkor este
 Fölkerekedtem a kocsmába
 Tanulmányozni az ottani népeket,
 Belemerülni a mondandóikba

Akkor este
 Megérkeztem a kocsmába,
 De mint mindig,
 Senkivel nem lehetett szóba állni

Egymáshoz hajolva pusmogtak,
 Megfogták a másik könyökét,
 Hátba veregették egymást,
 A kártya az asztal alá esett,
 A városban ugyanis holnap akarták megtartani
 A holnapi napot
 Arra gondoltam, hogy fölkelek,
 Holnap egész biztosan fölkelek,
 Hogy ezt én is megéljem

Még van elég idő

[JEŠTĚ JE DOST ČASU]

A talponálló ajtajában egy söprű keresztbe rakva
Azt mondja: Állj,
Nytás egy óra múlva

A parkban egy fatuskóra vizelek,
melyen fafülgombák nőnek

Ismerem a járást

[TU CESTU ZNÁM]

Ismerem a nyirkos árnyékot
A lépcsők közt a mohát

A mogyorólevél árnyékát
A lépcsők közé betaposott mohát
A kiszáradt fűcsomókat
A gyökereket a támfalban
A csigaházat
A szemgödörket a kőben

A sötétet a csigaházban
A sötétet a szemgödörben

Míg az emberek figyelték, amit mondok

[DOKUD MI LIDÉ NASLOUCHALI]

Míg az emberek figyelték, amit mondok,
Az életem tele volt történetekkel

Lemondóka

[ZŘÍKADLO]

Elment az asztal, eltűnt a fiók
 A fiókkal a spulni elveszett
 A spulniról odalett a cérna
 Arra szállt egy madár, kifosztott egy magot
 A magocska sehol
 Hová mutat mindez
 Sehova

VÖRÖS ISTVÁN FORDÍTÁSA

Anna Adamowicz

Xénia Bolotnyikova visszaemlékszik a Holodomorra

[KSENIA BOŁOTNIKOWA WSPOMINA HOŁODOMOR]

harminckettőben, uram, nem volt már semmi.
 se gabona, se krumplic, se haszonállatok, vagy háziak.
 se gyapjú, se sarlók, se cséphadarók, se útlevelek, se kocsik,
 se utak, se csillagok – a késeken kívül mindent megettünk.

hűvösen fújt, és esőt szitált a tavasz. egyik nap
 az arcom odvában összegyűjtött vízből kivirágzott az ördög,
 hogy megerősítsen abban, miután megettem a lányomat,
 mindent kihányok majd:
 a gabonát, a krumplic, az állatokat, a gyapjút, a cséphadarókat,
 a sarlókat, az útleveleket, a kocsikat, a csillagokat, az egész világ
 kifordul magából, mint egy párnahuzat és vége lesz az éhezésnek.
 a lányom is visszatér, egészben és egészségesen, tehát semmi vész.

a kést félelemből nem ettük meg, hogy élével fel ne fedje
 a szégyent, amely a ráncok között van elrejtve.
 a kéz, melyet egy angyal sem állított meg
 [uram, ha a mennyekből leszállt volna egy angyal Szofijivkába,
 akkor bizony felfaltuk volna, még a tollfosztással sem
 bajlódtunk volna], a kéz, huszonhét törékeny négyzet